

J.D.
ROBB

NEŽ UDEŘÍ
STÍN

KIO KAN

Copyright © 2020 by Nora Roberts
Translation © Zdík Dušek, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SHADOWS IN DEATH
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím
St. Martin's Press, an imprint of St. Martin's Publishing
Group
přeložil Zdík Dušek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-683-4

*Po slunce západu se stíny, za poledne malé,
dlouhými a hroznými jeví.*

Nathaniel Lee

Otce a syny z nás nečiní maso a krev, leč srdce.

Friedrich Schiller

1

Jak se od doby, kdy se Roarke oženil s policistkou, stávalo často, vražda přerušila příjemnější činnosti. Na druhou stranu uznával, že žena, která ležela v kaluži vlastní krve pod obloukem ve Washington Square Parku, má ke stížnostem pádnější důvody.

On aspoň jako bývalý zločinec (byť ho nikdy neodsoudili) věděl, do čeho jde, když se zamiloval do policistky. Pochyboval, že žena v elegantním sportovním oblečení čekala, že jí během vlídného jarního večera někdo rozpáře břicho.

Spolu se svou policistkou přišli o poslední jednání zajímavé divadelní hry, ale tahle žena přišla o celý zbytek života.

A tak Roarke za vlahé květnové noci na jaře 2061 sledoval jiný druh představení.

Ústřední role pod ostrými reflektory dovezenými na místo činu sehrávaly jeho policistka a oběť. Společně vytvářely pochmurnou siluetu na tenké oponě, která měla chránit mrtvou před všetečnými zraky přihlížejících.

Strážníci postavili zátarasy, aby vymezili prostor divákům. Prodavači, milenci, lidé na procházce, turisté, pouliční hudebníci i pejskaři – ti všichni hltali scénu očima.

Roarke se držel stranou, zatímco hlavní vyšetřovatelka – poručík Eva Dallasová – plnila své povinnosti v příběhu pojednávajícím o morálce a smrtelnosti.

Skláněla se k tělu, štihlá a energická žena v kožené bundě a kozačkách, s krátkými hnědými vlasy, které se leskly ve světle reflektorů, a s otevřenou terénní soupravou.

„Obětí je Galla Modestová, třiatřicet let, bydlištěm na Prince.“

„Galla Modestová,“ zopakoval Roarke.

Eva zvedla hlavu a přimhouřila poldovské oči odstínu whisky. „Ty ji znáš?“

„Ne. Trochu jejího bratra – Modestova vína a lihoviny. Ta žena bude jedním z dědiců – myslím, že z třetí generace. Mezinárodní rodinná společnost se základnou v Toskánsku.“

„Zajímavé. Je vdaná za Jorgeho Tweena, svatbu měli před šesti lety. Jedno dítě, čtyřletý syn.“ Eva vytáhla přístroj. „Čas smrti dvacet dva osmnáct. Příčina smrti, podle pozorování na místě činu, dvacet centimetrový svislý řez na břicho.“

Nasadila si mikrobrýle a sklonila se k zejícímu otvoru ještě blíže. „Vypadá to na hlubokou bodnou ránu v dolní části břicha a následné trhnutí nožem nahoru. Příčinu smrti potvrdí pitva.“

Nepatrně změnila polohu. „Žádná viditelná obranná ani jiná zranění. Není tu kabelka, ale oběť je oblečená na běh nebo do fitka. Na krku má náhrdelník ze slušně velkých diamantů, na levé ruce diamantový prsten, náušnice taky vypadají jako diamantové – dvě v levém, jednu v pravém uchu. A sportovní náramkový počítač. Nic nenasvědčuje tomu, že by šlo o loupež.“

Eva rozeplula zip na kapse ženiny mikiny. „Videofon.“ Uložila ho do sáčku na důkazy a zalovila v kapsách běžecských kalhot. „Průkaz totožnosti.“

Vstala, obešla tělo a podívala se do druhé kapsy. „Spouštěč poplachu. Očividně se nepoplašila včas.“

„Tady je naše Peabodyová,“ ozval se Roarke. „S McNabem.“

K zátarasům spěchala Evina kolegyně se svým přítelem, detektivem z oddělení elektronické detekce Ianem McNabem.

Jelikož Peabodyová měla pod růžovým kabátem šaty – se vzorem růžových tulipánů – a McNab si vzal svou verzi večírkového oblečení – růžové pytlovité kalhoty, vzdušné boty tak výrazně zeleného odstínu, že přímo zářily, a košili s přelévajícími se vlnami obou barev –, Roarke odhadl, že je telefonát o nalezené mrtvole zastihl někde ve společnosti.

Oba ukázali strážníkům odznaky a vstoupili do ohrazeného prostoru. Peabodyová, s červenými pruhy v tmavých vlasech upravených do svátečních loken, zamířila rovnou k Evě a tělu.

„Omlouvám se, Dallasová, byli jsme v klubu na East Side a cestou jsme se zdrželi.“

Eva přeletěla pohledem úbor Peabodyové včetně bot na jehlových podpatcích. „Na místo činu jako první dorazili strážníci Frist a Nadir. Promluvte s nimi a začněte vyslýchat potenciální svědky.“ Ohlédla se. „Když už je tady i McNab, může zjistit, jak to tu vypadá s bezpečnostními kamerami.“

„Jdeme na to.“

„Nejdřív se zaizolujte a pomozte mi ji otočit. Oběť je Galla Modestová,“ začala Eva a shrnula Peabodyové hlavní body.

Na zádech oběti nenašla žádná další zranění, jen kapsičku na běžeckých kalhotách. „Elektronický klíč,“ řekla do záznamu. „Od Střediska pro tělesné a duševní zdraví,“ přečetla a uložila ho do sáčku.

Zaklapla terénní soupravu a vytáhla komunikátor, aby zavolala technikům a do márnice.

Když se otočila, Roarke jí podal kelímek s černou kávou.

„Kdes to sehnal?“

„Od jednoho podnikavého prodejce. Odhaduji, že chutí bude někde mezi poldovskou a pitelnou.“

Eva se napila a pokrčila rameny. „Jo, někde mezi. Díky. Měl bys jet domů. Musím si promluvit se svědky, s manželem a zajet do jejího fitka.“

„Nechal jsem ti sem poslat tvoje auto – a zajistil jsem si vlastní přepravu.“

Eva znovu usrkla jen tak tak pitelné kávy a podívala se na manžela.

Ten obličej, ach, ten obličej. Jeden ze životních zázraků, rozhodně pro ni. Hleděly na ni výrazně modré oči s řasami stejně hedvábnými jako černé vlasy, které dosahovaly téměř k ramenům. Ústa jako by vymodelovali andělé za dne, kdy se jim obzvlášť dařilo. Rysy se kombinovaly do celku, který připomínal něco mezi romantickým básníkem a náruživým andělem, jenž se schválně rozhodl připojit k těm padlým.

Připočítejme irskou melodičnost hlasu a výsledek je opravdu výjimečný.

„Vždycky se hodí mít tě u sebe.“

Dokonalá ústa zvlnil úsměv. „Všichni děláme, co můžeme. Zůstanu s tebou, dokud nedorazí můj odvoz.“ Roarke se nepřítomně rozhlédl po lidech za zátarasy. „McNab by se měl brzy vrátit se záběry bezpečnostních kamer, takže...“

Eva si všimla, že přimhouřil oči a tváří mu přeletěl stín.

„Co je?“ Okamžitě se otočila a podívala se stejným směrem. „Cos viděl?“

„Člověka, kterého jsem znával.“

Než Eva stačila znovu promluvit, Roarke rychle odešel.

„Sakra.“ Kývla na strážníka, ať zůstane u těla, a vykročila za manželem, ale vtom přispěchala Peabodyová.

„Máme pár svědků, kteří viděli, jak ta žena jde k zemi, a jednoho, který to sice neviděl, ale tvrdí, že sem přišla na schůzku s ním. Je zničený, takže si říkám, jestli s ním neměla nějaké techtle mechtle.“

„Začneme s ním,“ řekla Eva a hlavou se jí mihlo: *Co tím sakra Roarke myslí?*

Roarke zatím proplouval davem – uměl to svižně a výkonně. V dávné minulosti by se vynořil na druhé straně s kapsami plnými ukradených peněženek.

Ačkoliv se pohyboval rychle a pozorně se rozhlížel, toho člověka už nespáčil.

Zatracený stín z minulosti, pomyslel si při pohledu na okolní tváře, jiskřící fontánu a neobsazené lavičky, *ukázal se mi schválně.*

Byl to výsměch. Něco jako vztyčený prostředníček, protože ten zatracený mizera schválně zůstal dost daleko, aby se snadno vytratil a znovu zmizel.

Dobrá, jestli si chce hrát, Roarke byl víc než ochotný pustit se do hry.

„Jsme daleko od dublinských uliček, hochu,“ zahučel a otočil se k návratu.

Jelikož se svědek, Marlon Stowe, celý třásl a po tvářích se mu koulely slzy, Eva ho odvedla k jedné lavičce.

Odhadovala, že je mu zhruba pětatřicet a měří kolem sto sedmdesáti centimetrů; měl husté plavé vlasy, hnědé oči a koží bradku.

„Měl jste se tady setkat s paní Modestovou?“

„U fontány. Říkala, že se pokusí dorazit kolem čtvrt na jedenáct, nejpozději v půl.“

Měl na sobě černé kalhoty, tenký černý svetr a černé polo-
botky, takže Eva nepředpokládala, že spolu hodlali běžat.

„Proč jste se měli sejít?“

Přešel si dlaní po obličejí. Na palci svítila skvrna od modré barvy. „Měli jsme se rádi. Seznámili jsme se minulé léto. Galla si koupila jeden z mých obrazů. Vystavoval jsem je na chodníku a jí se líbil jeden, co jsem namaloval v Toskánsku. Ona – její rodina – pochází z Toskánska a ten obrázek jí prý připomněl domov. Několikrát za mnou zašla, i do galerie, a... zamilovali jsme se.“

„Udržoval jste tedy romantický, intimní vztah s paní Modestovou.“

„Zamilovali jsme se,“ zopakoval Stowe. „Někdy jsme se scházeli tady, jenom jsme seděli a povídali si. Někdy jsme šli do mého bytu. Víím, že byla vdaná, řekla mi to. Nikdy jsme si nelhali. Má malého syna. Chtěla manžela opustit, jenže má malého syna. Uvažovala o tom, dokonce mluvila se svým právníkem. Ale...“

Zakryl si obličej rukama. „Když jsme se viděli naposledy, řekla mi, že náš vztah musí skončit. Oba jsme věděli... Od začátku jsme oba věděli, že to nevydrží. V první řadě musela myslet na syna. Pokusit se urovnat svoje manželství.“

„Ale na dnešní večer si s vámi domluvila schůzku.“

„Požádal jsem ji o to. Ne abychom byli spolu. Jen abychom se opravdu rozloučili. Chtěl jsem jí něco dát.“

„A co?“

Stowe otevřel tašku, kterou měl u sebe, a vytáhl z ní balíček v silném hnědém papíru. „Obraz. Něco jako doplněk k tomu, který si tenkrát koupila. Říkal jsem si, že to bude ta první i ta poslední věc.“

„Určitě vás to ranilo. Musel jste mít zlost.“

Zavrtěl hlavou a oči se mu znovu zalily slzami. „Miloval jsem ji. Věděl jsem, že je vdaná a že má dítě. Nikdy mi nelhalo. Nikdy nic neslibovala. A...“ Dlouze se nadechl. „Věděl jsem, že i ona mě miluje. Nemohla se mnou být, ale milovala mě. Kdybych ji nepožádal, aby sem dnes večer přišla...“

Rozvzlykal se a Eva se podívala na utěšitelku Peabodyovou.

„Marlone.“ Peabodyová si k němu přisedla. „Nemůžete se z toho vinit, ale možná nám dokážete pomoci. Věděl ještě někdo, že se tu dnes večer máte setkat?“

„Ne. Byli jsme opatrní. Náš vztah... byl soukromý. Byl...“ Otřel si tvář. „Byl jenom pro nás. Manželovi řekla, že půjde do fitka. Že si tam zacvičí. Občas to dělávala, takže nešlo o nic nezvyklého. Nikomu by nevykládala, že půjde sem. Ani já jsem to nikomu neřekl.“

„Jak jste spolu komunikovali?“

„Jenom textovkami.“

„Kdy jste byli spolu naposledy, když to mezi vámi ukončila?“

„Minulý týden. Přišla za mnou do bytu a řekla mi to. Naposledy jsme se pomilovali. A dnes jsem dodělal ten obraz, a tak jsem jí napsal a požádal ji, aby přišla sem. Že jí dám dárek. Že mi to pomůže při loučení.“

„Když jste se sešli, všiml jste si, že by jí nebo vám oběma někdo věnoval nadměrnou pozornost?“

„Ne. Tohle je báječné místo. Vždycky jsem si tady připadal v bezpečí.“

„A když k vám chodila do bytu?“ vmísila se do řeči Eva. „Všiml jste si někdy někoho před domem? Kohokoliv, z koho byste měl špatný pocit?“

„Ne. Mám malý být přímo ve Village, nad galerií. Pracuju tam, vystavuju a trochu učím. Mohla chodit jen jednou týdně, někdy dvakrát, ale většinou jednou, když byl její syn s chůvou nebo u kamaráda. Vždycky jsme měli jenom hodinu, možná dvě. O to víc jsme se milovali. Věděli jsme, že máme málo času.“

„Naznačila někdy, že se cítí ohrožená?“

„Ne, ne. Bože, to ne.“

„Hádala se s manželem?“

Marlon Stowe si nepřítomně přešel prsty přes oči. „Ani ne, o ničem takovém nikdy nemluvila. Manžel se zajímal spíš o podnikání a o vnější dojem. O to, jak jim to spolu sluší, na jaké společenské akce půjdou. Chtěla se vrátit do Toskánska a vzít si chlapce s sebou. Začít tam nový společný život. Snili jsme o tom, i když jsme věděli, že to je jenom sen.“

Podal obraz Evě. „Vezmete si ho? Nemůžu se na něj dívat. Nechci ho. Je to příliš bolestné.“

„Peabodyová, dejte panu Stowemu stvrzenku. Musíme obraz zařadit mezi důkazy.“

„Já ho nechci.“ Stowe se opět rozplakal. „Nemůžu ho prodat. Prostě si ho nechte.“

„To nesmíme. Ale něco vymyslíme. Detektiv Peabodyová vám dá stvrzenku a zapíše si vaše kontaktní informace.“

Eva si všimla Roarkea a podala obraz Peabodyové. „Potom můžete jít. Potřebujete někam odvézt?“

„Ne, ne. Půjdu pěšky.“

„Upřímnou soustrast, pane Stowe. Pokud vás napadne něco, co by mohlo pomoci při vyšetřování, zavolejte mi nebo se spojte s detektivem Peabodyovou.“

Eva vstala a rychle přešla k Roarkeovi. „Co se děje?“ zeptala se. „Zlobíš se. A hodně.“

Vzal ji za loket. „Projdeme se.“

„Nemůžu jen tak...“

„Pojď se mnou.“ Zesílil sevření, aby ji odvedl z místa činu. „Lorcan Cobbe,“ řekl. „Měla bys ho prověřit. Znáám ho z Dublinu – byl o tři nebo čtyři, možná o pět let starší než já.“

„Jeden z tvých kamarádů?“

„Vůbec ne.“ Odvedl ji ze světla a zastavil se ve stínu. „Pracoval pro mého otce, a jelikož neměl talent na krádeže, zato značné nadání ke krutostem, staral se o vymáhání a zastrahování – pomáhal s vybíráním výpalného. To všechno ti někdy povím podrobněji, ale měla bys ho prověřit. A dát si na něj pozor.“ Položil jí dlaň na rameno. „Velký pozor, Evo.“

„Proč?“

„Kdyby mohl, ve vteřině by mě sejmul, ale ještě víc by se mu líbilo zabít toho, na kom mi záleží. Je to zabiják, a vždycky byl.“

„A tys ho viděl tady na místě činu.“

„Zahlídl jsem ho. Postaral se o to. Jo, schválně se mi ukázal, parchant.“ Roarke se znovu rozhlédl po parku, ale věděl, že dnes v noci už ten obličej neuvidí.

„Říkám ti, že nepotřebuju vidět, jak zapichuje nůž do té ženy, abych věděl, že to byl on. Je to vrah, kterého hledáš.“

„Proč by ji zabíjel? Nemohl vědět, že tady budeš ty.“

„To pro něho byla jenom šťastná náhoda. Zabíjí, Evo. Pro potěšení a za peníze. Pracuje hlavně v Evropě, ale řekl bych, že tohle nebude jeho první zakázka ve Státech. Nevím sice o tom, že by už někdy pracovně přijel do New Yorku, a myslím, že bych se o tom doslechl – ale teď tu je.“

Eva vstřebávala manželova slova. Bylo vzácné vidět ho rozrušeného – nejen rozzlobeného, ale i rozrušeného –, a tak brala varování vážně.

„Popiš mi ho, jak jsi ho viděl dnes večer.“

„Zhruba sto osmdesát centimetrů, statná postava se širokými rameny, světle hnědé vlasy upravené do účesu, co bys označila za pánský drdol. Světlá pleť, hladce oholený. Černé kalhoty a košile, červená bunda. Stoupl si pěkně pod lampu, abych ho viděl, a díval se přímo na mě. Usmíval se.“

Pohládl ji po pažích. „Víš, co pro mě znamená. A pokud to náhodou neví, dá si tu práci, aby to zjistil.“

„Proč nenávidí konkrétně tebe?“

„Konkrétně mě? Tvrdil, že je nemanželský syn Patricka Roarkea, a jelikož je starší než já, prohlašoval se za jeho prvorozeného.“

„A byl?“

„Není to pravděpodobné, jenomže vyloučit to asi nemůžu. Moc tomu nevěřím, protože ho můj otec měl mnohem radši než mě, takže kdyby byl jeho krev, vzal by ho nejspíš k sobě. Což teď ale není podstatné. Rozhodně nebyl jen tak náhodou

v parku, kde někdo vykuchal bohatou ženu. Párání břich, podřezávání krků a vyvrhování vnitřností jsou oblíbené kračochvíle Lorcana Cobbea.“

„Dobře, proklepnu ho. Vyhlásím po něm pátrání.“

Než stačila něco namítnout, vzal její obličej do dlaní. „Buď opatrná. Hodně opatrná.“

„Jasně,“ odpověděla, protože to Roarke potřeboval slyšet. „A to samé platí pro tebe.“

„Mě se nepokusí rovnou odpravit – to by nebyla správná zábava. Musím se spojit s několika lidmi.“

„Snad abychom si o tom promluvili podrobněji.“

„Taky že promluvíme. Máš tady auto.“ Ukázal k oblouku. „Uvidíme se doma.“

Eva ho provázela pohledem a uvědomila si, že si dělá starosti, protože si je dělal on.

Manželství, pomyslela si. Úplně člověka změni.

„Poručíku.“ McNab k ní došel houpavou chůzí, až se mu dlouhý ohon blond vlasů kymácel ze strany na stranu. „Mám disky bezpečnostních kamer. Už jsem se díval na záběry vraždy.“

„Máme tu vraždu natočenou?“

„Jo a ne. Řekl bych, že vrah znal úhly, pod kterejma ho zabíraj kamery, a neukázal jim obličej. Vidíme, jak přichází oběť, pak se objeví postava – vypadá to na chlapa, zhruba sto osmdesát centáků a devadesát kilo, černý kalhoty, černá obnošená mikina. Stoupl si jí do cesty. Vidíme ho zezadu, takže se nedá poznat věk ani rasa a nemůžeme si bejt jistý ani pohlavím.“

McNab se ohlédl na zaměstnance márnice, kteří právě zapínali tělo do pytle, a na uchu se mu zatřpytila řádka barevných kroužků. „Ruce měl v kapsách a skloněnou hlavu. Šel rovně, ale najednou jí zastoupil cestu. Zastavila se. Je vidět, jak trhl pravou rukou nahoru a zas ji stáhl. Pak šel dál a ona se odpo-tácela ještě několik kroků. Vidíte plno krve, ještě než padla na zem. Pak k ní přiběhli nějaký dva lidi. Jeden ji otočil na záda. A začal křik. Tou dobou už byl vrah mimo záběr.“

„Odvezte ty disky na ústředí a projděte je ještě jednou. Potřebuju kopie. Všech záběrů, ze všech úhlů.“

„Máte je mít. Musel na ni čekat, Dallasová. To, jak proti ní vyrazil... Vypadalo to cílevědomě, chápete? Nebyla to náhodná oběť, vůbec to nepůsobí náhodně.“

McNab se sice oblékal jako cirkusový klaun, ale Eva věděla, že na jeho policajtské instinkty je spolehnutí.

„Nemyslím si, že to byla náhodná vražda. Peabodyová?“ řekla, když se k nim připojila kolegyně.

„Několik lidí jsem vyslechla sama a mluvila jsem se dvěma strážníky, kteří vyslechli další. Většina si ničeho nevšimla, dokud oběť nepadla, ale dva uvádějí, že viděli, jak se od ní vzdaluje muž v černé mikině. Žádný popis kromě té mikiny – obnošené, a odhadu, že šlo o muže.“

„To odpovídá záběrům z bezpečnostních kamer. McNabe, až budete procházet ty disky, hledejte muže o výšce a hmotnosti, jakou jste popsal. Běloch kolem čtyřicítky, světle hnědé vlasy s takovým tím pánským drdolem, v červené bundě. Označte záběry, na kterých se objeví.“

„Dobře. Je podezřelej?“

„Vypadá to na něj. Jmenuje se Lorcan Cobbe, pochází z Dublinu. Roarke ho zahlédl v davu a poznal ho. Je to profík.“

„Jestli zatím zůstanu s váma, můžu začít s prohlídkou na přenosným kompu,“ nabídl McNab.

„Výborně. Začněte. Peabodyová, prověřte manžela oběti, Jorgeho Tweena. Pojedeme ho informovat o manželčině smrti.“

„Jestli to byla nájemná vražda...“ začala Peabodyová.

„Hlavním podezřelým je manžel,“ doplnila Eva.

U chodníku na ni čekalo auto, přesně jak Roarke říkal. Nastoupila a chvíli jen tak seděla. „Prověříme Cobbea a vyhlásíme po něm pátrání, ale nejdřív se podíváme na manžela, když už za ním jedeme.“

Peabodyová se posadila vedle Evy a nijak diskrétně si zula večírkové boty, McNab si nastoupil dozadu. „Tweenovi je dvaadváct a dělá viceprezidenta pro distribuci ve společnosti Modesto. Pracuje pro ně šestnáct let. Čistý trestní rejstřík. S Gallou Modestovou se oženil před šesti lety – pro oba jde o první a jediné manželství. Mají čtyřletého syna Angela.“

Eva nastartovala a rozjela se k nedalekému sídlu Modestové a Tweena.

„Bydlení v New Yorku si koupili před pěti lety. Tween pracuje v newyorské pobočce. Jeho majetek se odhaduje na necelých devět milionů.“

„Její je víc než desetinásobný,“ vzpomněla si Eva. „To je další pěkný motiv, navrch k manželčině aféře.“

„Ukončila ji,“ namítla Peabodyová, ale Eva jen zavrtěla hlavou.

„Měla milence a navíc, pokud si Stowe něco nenalhává, se zamilovala. Kromě toho, zorganizovat nájemnou vraždu chvíli trvá. A že byste ji pak stornovala, protože se manželka přestala stýkat s milencem? Víte to vůbec? Přiznala se vám? Pochybuju. Každopádně, co jí brání, aby si to rozmyslela, vrátila se ke svému malířskému amantovi, sbalila kopec peněz a přestěhovala se do Itálie?“

Eva se vmáčkla na volné místo u chodníku poblíž cíle a Peabodyová si zdráhavě znovu nazula boty.

„Já zůstanu tady,“ ozval se McNab zezadu. „Zvlášť jestli si můžu dát limošku z AutoChefa.“

„Jen si dejte.“

McNab připojil podmanivý úsměv. „Třeba tam máte i nějaký čipsy.“

„Já nevím, co v AutoChefu je.“ Eva vystoupila a nechala McNaba, ať to zjistí.

Když vykročily po chodníku, Peabodyová nedokázala potlačit úšklebek – zbývalo jim urazit půl bloku.

„Proč máte tyhle idiotské boty?“

„Jsou moc pěkné! Šli jsme si zatancovat – měli jsme rande s tancem. Na rande s tancem potřebujete pěkné boty. Nevěděla jsem, že se z nich stane i pracovní obuv.“ Peabodyová potichu zasténala. „A mučí mě.“

„Zatněte zuby.“

„Takhle to vypadá, když je zatínám. Takže Roarke znal toho Cobbea už v Irsku?“

„V Dublinu, zamlada. Zjistím víc podrobností, ale Cobbe se Roarkeovi ukázal schválně. Chtěl, aby ho viděl. Roarke tvrdí, že Cobbe je zabiják – povahou i profesí. Zjistím víc podrobností,“ zopakovala Eva, zastavila se před cílovým domem a zvedla hlavu, aby si o něm udělala obrázek.

Třípodlažní budova z bíle omítnutých cihel, elegantní a neokázale půvabná. Na bezpečnostním systému svítila světle zelená kontrolka, ale světla po obou stranách vchodu se nerozzářila.

Světla, co by někoho vítala při návratu domů.

Okna byla tmavá, takže nikdo nečekal na ženu, která už se nikdy nevrátí. Z truhlíků na oknech po obou stranách vchodu přetékaly květiny.

Když Eva vycházela po schodech, zachytila jemnou, nasládlou vůni. Zazvonila.

Členové domácnosti už se uložili na noc. Nadiktujte, prosím, své jméno a kontaktní informace. Pokud jde o naléhavou záležitost...

„Newyorská policie,“ skočila Eva počítači do řeči a zvedla odznak. „Řekni Jorgu Tweenovi, že s ním potřebuje mluvit policie.“

Uvedte, prosím, povahu své naléhavé záležitosti.

„Tvoje obvody budou potřebovat naléhavou opravu, jestli se pan Tween nedozví, že má u dveří newyorskou policii. Oskenuj ten zatracený odznak a informuj ho.“

Po odznaku přejelo světlo skeneru.

Vaše totožnost byla ověřena, poručíku Evo Dallasová. Počkejte, prosím.

„Tyhle mizerný krámy nesnáším.“

„Taky je máte. Však víte, u brány a na...“

„To neznamená, že je nemůžu nesnášet. Nikde se nesvíí,“ dodala Eva. „Manželka jde do fitka a nevrátí se... řekněme za hodinu. Copak byste jen tak zhasla a šla spát?“

„Je to divné,“ souhlasila Peabodyová. „I kdybyste se na sebe zlobili, není to namístě. Přinejmenším venkovní světla by měla zůstat zapnutá, když je někdo venku. Kdo je zhasne?“

„Člověk, který nikoho nečeká. Je to jenom taková drobnost. Taková malicherná drobnost.“

V domě se rozzářilo světlo a zalilo pestrobarevné květiny v truhlících. Zacvakaly zámky.

Dveře otevřela zhruba padesátiletá žena v tmavomodrém županu a obličejem rámovaným tmavými vlasy. V hnědých očích měla obavy.

„Jste od policie.“

„Ano, madam.“ Eva opět zvedla odznak. „Potřebujeme mluvit s panem Tweenem.“

„Ano? Bezpečnostní systém informoval mě. Jsem hospodyně. Promiňte, pojdte dál.“

Měla italský přízvuk a bosé nohy s nehty nalakovanými rudým lakem.

Po obou stranách vchodu stály úzké stolky s vysokými vázami, v kterých byly štíhlé nachové květiny. Všechno se odráželo ve vysokých zrcadlech. Dlažba na podlaze měla barvu zlatého písku.

„Můžete se posadit tady v salonku,“ řekla hospodyně a mávla rukou. „Daly byste si kávu? Čaj?“

„Není třeba. Prozradíte nám svoje jméno?“

„Samozřejmě. Jsem Elena Rinaldiová, hospodyně. Posadte se, prosím. Probudím pana Tweena. On a paní Modestová spí. Je hodně pozdě.“

„Paní Rinaldiová, kdy jste naposledy viděla pana Tweena nebo paní Modestovou, případně kdy jste s nimi naposledy mluvila?“

„Ach... Myslím, že večer kolem deváté. Ano, kolem deváté, než jsem šla na noc do svého pokoje. Posadte se, prosím,“ zopakovala a odešla.

„Před odchodem Modestové,“ zahučela Peabodyová.

„Jo.“ Eva se rozhlédla po místnosti, kterou podle jejího odhadu zdejší obyvatelé označovali za přední salonek.

I tady byly květiny – někdo je tu měl rád. Pokoj vyzářoval formální atmosféru: krémové pohovky, výrazně modrá křesla, stoly se zlatým leskem. Další zlato ve zdobném rámu velkého

oválného zrcadla nad krbem z bílého mramoru, jehož římsu teď na jaře zdobily květiny a svíčky.

Obrazy zachycovaly italské výjevy. Střechy z červených tašek, bílé domy a velké kupole katedrál, zvlněné kopce a statky. Eva poznala Toskánsko, protože tam sama byla. Stejně jako Španělské schody v Římě.

Přistoupila k obrazu toskánské krajiny – kopce, vysoké štíhlé stromy, vinice s fialovými hrozny a cesta klikatící se k domku se světle růžovou omítkou, před nímž bujně rostly květiny.

Přečetla si jméno malíře v rohu.

M. Stowe

„Pěkně namalované,“ poznamenala Peabodyová. „Ten druhý jsem poslala na ústředí, pořád zabalený. Vy jste tam byla, vidíte?“

„Jo.“

„Vážně to tam vypadá takhle?“

„Jo, vypadá. Je to její pokoj. Tohle je její místnost.“

„Proč myslíte?“

„Je formální a elegantní. Ty květiny, obrazy – obzvlášť tenhle. A podívejte se na fotky.“ Eva kývla bradou. „Na jedné je syn, na druhé zase syn spolu s ní. Manžel nikde. Tohle bude nejspíš její rodina, ale opět bez něj. Výzdoba je ženská.“

Peabodyová se zamračeně rozhlédla. „Máte pravdu. Celé to působí žensky. Ne holčičkovsky, ale žensky.“

„A tablet na stole před židlí naproti Stoweově obrazu, vidíte? Mohla tam sedat, číst si nebo pracovat, a když zvedla oči, měla před nimi ten obraz. Mohla myslet na milence. Vzpomínat na domov. Je to společná místnost,“ dodala Eva. „Ale hlavně je její.“

Když uslyšela kroky, otočila se, aby se seznámila s Jorgem Tweenem.

2

Průměrná výška a postava, jak hned zaznamenala. Světle plavé vlasy sčesané z pohledného obličejce – dozlatova opáleného, s hluboko posazenýma a ospalýma modrýma očima, spíše s měkkými rysy.

Na sobě měl černé domácí kalhoty s tlumeným leskem, bílý pulovr a černé bačkory.

Tvářil se spíš podrážděně než znepokojeně.

„Jelikož je to poprvé, co mě uprostřed noci budí policie, rád bych viděl vaše průkazy.“

Měl uhlazený, měkký hlas, který se hodil k jeho obličejí. Eva i Peabodyová mu ukázaly odznaky.

„Poručík Dallasová, detektiv Peabodyová,“ představila se Eva. „Máme pro vás špatnou zprávu, pane Tweene. S lítostí vás musíme informovat, že vaše žena Galla Modestová je mrtvá. Přijměte naši upřímnou soustrast.“

„Nemluvte nesmysly.“ Mávl rukou a zahýbal prsty. „Moje žena spí nahoře.“

„Ověřil jste si to, než jste sešel za námi?“

„Nemusím si ověřovat věci, které vím. Udělaly jste chybu.“

„Šla vaše žena dnes večer někam pryč, pane Tweene?“

„Nechápu, co je vám po tom, ale ano, šla do posilovny. Někdy si tam zajde večer před spaním. Cvičení jí pomáhá spát.“

„A v kolik hodin se vrátila?“

„Nevím. Bolela mě hlava, tak jsem si vzal prášek a šel jsem do postele. Občas mívám migrény. Galla to věděla, takže po návratu z posilovny šla spát do jednoho z pokojů pro hosty.“

„Čili jste svou ženu potom, co odešla z domu, už neviděl? V kolik hodin to bylo?“

„Nevím...“ V hlase mu znělo ryzí podráždění bez nejmenšího náznaku obav. „Někdy kolem desáté.“

„V deset hodin osmnáct minut Galla Modestová zemřela ve Washington Square Parku. Podlehla bodné ráně do břicha. Její tělo bylo oficiálně identifikováno.“

„To není možné,“ prohlásil Tween.

Eva vytáhla videofon, otevřela fotografii místa činu s obětí a ukázala mu ji. „Je to vaše manželka, pane?“

Tween chvíli upřeně hleděl na snímek, pak se otočil, přešel ke křeslu a sedl si. „Jak se to mohlo stát?“ Přiložil si dlaň k čelu a sklonil hlavu, takže mu nebylo vidět do obličej. „Galla... někdo ji přepadl?“

Eva se rozhodla, že nemá cenu čekat na vyzvání, a posadila se. Gestem vybídla Peabodyovou, ať udělá totéž. „Znáte někoho, kdo by jí chtěl ublížit?“

„Proč by jí někdo ubližoval? Nechápu to, tohle je velice bezpečná oblast. Šla jen o pár bloků dál. Nosí u sebe spouštěč poplachu. Kdo jí to udělal? Kdo to byl?“ Spustil ruku. Slzy se mu sehrát nepodařilo, ale rozrušení zvládl dobře.

„Totožnost útočnicka jsme ještě nezjistili. Analyzujeme záběry bezpečnostních kamer. Nevěděl jste o tom, že vaše žena má v úmyslu jít do parku?“

„Do parku?“ Tween odvrátil pohled. „Mluvila o posilovně. Nevím, proč šla do parku. Nejspíš se chtěla nadýchat čerstvého vzduchu. Nevím.“

„Nevěděl jste o tom, že se tam hodlala s někým sejít?“

„Sejít? S kým? A ta osoba ji zabila?“

„Ne, člověk, s nímž se chtěla setkat, není podezřelý. Věděli jste o tom, že vaše žena má poměr, pane Tweene?“

„To je nechutné!“ Obličej se mu stáhl vztekem a stopy rozrušení zmizely. „Urážíte mou ženu a matku mého dítěte.“

„Máme o tom poměru důkazy. Chcete říct, že jste nic netušil?“

„Co se to opovažujete? Usadíte se tu, a pár minut potom, co jste mi oznámily, že mi někdo zavraždil manželku, ji označíte za děvku!“

„To je nešťastně zvolené slovo, pane Tweene, a já ho rozhodně nepoužila.“ *Ale vsadím se, že tys ji tak bral*, pomyslela si Eva v duchu. „Jak byste popsali stav vašeho manželství?“

„O našem manželství se s vámi nebudu bavit.“ Zvedl se. „Chci, abyste odešly.“

„Je to pro vás těžká chvíle, ale tohle jsou rutinní otázky. Otázky, co vám klademe, nám pomohou najít osobu, která připravila vaši ženu o život a vaše dítě o matku.“

„Nemám vám donést trochu vody?“ Peabodyová nasadila soucitný tón a štěněcí oči. „Utrpěl jste hrozný šok, pane. Nemáme se vaším jménem s někým spojit?“

„Ne. Ne, potřebuju soukromí. Potřebuju čas, abych to zpracoval. Nechte mě o samotě.“

„Samozřejmě.“ Peabodyová hladce vklouzla do role hodného, chápavého poldy a vstala. „Ještě než půjdeme, pomohlo by nám, kdybychom měly kopii záznamů z vašeho bezpečnostního systému, abychom zjistily, kdy přesně paní Modestová odešla z domu. Každý střípek informace nám pomůže najít osobu, která je odpovědná za její smrt.“

„Jistě, dobře.“ Tween vytáhl z kapsy videofon a natukal do něj kód. „Zapnul jsem domácího androida. Ukáže vám, kde je centrála bezpečnostního systému, a postará se o to. Pak vás vyprovodí ven.“

„Ceníme si vaší spolupráce,“ řekla Eva. „A ještě jednou, přijměte naši upřímnou soustrast. Pokud vás napadne cokoli, co by nám mohlo pomoci s vyšetřováním, spojte se s námi, prosím.“

Za řeči se ležérně rozhlédla po pokoji. „Máte pěkný domov, pane Tweene, a je zde vidět, jak měla vaše žena ráda svou rodinou zemi. Tohle je krásný obraz.“

Přikročila ke Stoweově obrazu a zahlédla, že se v Tweenově pohledu nemihl vztek ani žárlivost, ale uspokojení.

Když se Roarke vrátil domů, nejdřív ze všeho zkontroloval Summerseta. Přistoupil k domácímu počítači.

„Kde je Somerset?“

Dobrá večer, Roarke. Summerset je ve svých pokojích.

Roarke, který už cestou domů kontaktoval osoby, u nichž to považoval za potřebné, uspokojeně vystoupal po schodech.

Mínul svou i Evinu pracovnu a zamířil rovnou do své soukromé kanceláře.

Otevřel dveře s pomocí otisku dlaně a hlasového pokynu a vstoupil do místnosti s výhledem na město přes okna s clonami.

„Světla,“ řekl a nalil si whisky.

Dopřál si chvíli na uklidnění.

Eva se o sebe umí postarat a taky se o sebe postará. Ačkoliv...

Teď nebyl čas na žádná ačkoliv.

Summerset byl u sebe taky v bezpečí a ráno si s ním promluví.

Pověří nejlepší ze svých strážných a pracovníků ostrahu, aby mu pohlídali rodinu v Irsku.

Jestli o nich Cobbe před dnešním večerem nevěděl, teď si o nich rozhodně všechno zjistí.

Ráno bude muset informovat a zapojit další klíčové osoby, ale prozatím začne sám.

Přešel k velitelské centrále neregistrovaného vybavení, jaké nemohla vystopovat Počítačová hlídka, a přiložil dlaň ke čtečce.

„Roarke. Spust' systémy.“

Světla se rozzářila jako drahokamy na černém pozadí.

Systémy spuštěny...

Roarke se posadil se sklenkou whisky.

„Otevři na nástěnné obrazovce všechny složky o Lorcanu Cobbeovi.“

Rozumím. Získávám k nim přístup. Otvírám je...

Během let si o něm Roarke udržoval přehled. Jako opatrný muž, navíc s prostředky, si hlídal všechny nepřátele. Domníval se sice, že Cobbe je příliš obezřetný, než aby se v tuhle chvíli pokusil zabít přímo jeho, ale pokud se ve svém odhadu mýlil, nehodlal nic ponechat náhodě.

Pročítal informace, připomínal si data, jež shromáždil sám, a seznamoval se s těmi, která vytáhl z kapes Interpolu, CIA, MI 6, NCA, irské CSB a dalších agentur.

Poldové po celém světě Cobbea znali a věděli, že je to nájemný vrah – nebo ho z toho přinejmenším podezřívali.

Ještě před dvacítkou si odseděl trest, protože byl natolik hloupý, že uvízl v razii proti podzemnímu hráčskému brlohu – a policie u něj našla řadu nelegálních zbraní.

Roarke předpokládal, že Cobbe těch osmnáct měsíců za mřížemi nepromarnil, ale naopak získával kontakty. Krátce po jeho propuštění policejní informátor, díky němuž se razie uskutečnila, skončil v Seině s hrdlem podříznutým od ucha k uchu.

Potěšení, profit, pomsta, pomyslel si Roarke. Cobbeova svatá trojice.

Nejradší pracoval s noži, ačkoliv u menších nebo bezbranných obětí s oblibou začínal baseballovou pálkou nebo kopanci. Občas taky pro změnu použil škrticí smyčku.

Rád zabíjel zblízka a díval se při tom oběti do očí. Nic nenasvědčovalo tomu, že by někdy použil výbušniny nebo zbraně na dálku.

„Líbí se mu krev,“ zahučel Roarke. „To, jak voní, jaká je na dotyk. Pohled v očích umírající oběti. To ho pohání. Počítači, ukaž poslední známou totožnost pod libovolným jménem.“

Rozumím. Zjednávám si přístup. Otvírám... Lorcan Cobbe, narozen 1. září 2020 v irském Dublinu. Hnědé vlasy, oříškově hnědé oči, výška sto osmdesát centimetrů, váha devadesát kilogramů. Žádná stálá adresa. Poradce.

„Označuje se za poradce? Taky se to tak dá říct. Tahle totožnost je skoro rok stará. Bude mít další. Podíváme se po nich.“

Roarke si vyhrnul rukávy, vylovil z kapsy koženou pásku a stáhl si vlasy do ohonu.

A ponořil se do práce.

Eva vyšla s Peabodyovou z Tweenova domu a vykročila k autu. „Není moc dobrý.“

„Páni, to bych řekla. Nedokázal ze sebe vymáčkout ani slzu. Dokonce ani nedokázal předstírat, že je přemáhá. Někteří lidé jsou od přírody stoikové, nemám pravdu? On k nim ovšem nepatří,“ řekla Peabodyová.

„To nepatří,“ souhlasila Eva. „A není ani na druhém konci spektra, že by se vyloženě radoval. Je prostě spokojený, že akce proběhla. Vůbec se nezeptal, kde jeho žena je, kdy se na ni bude moct podívat nebo jestli trpěla. V podstatě pro něj přestala existovat. Musíme si promluvit s hospodyní.“

„Hned ráno se s ní spojím.“

„A s rodinou oběti – to je další věc, o které se vůbec nezmínil.“ Eva zkontrolovala, kolik je hodin, a zavrtěla hlavou. „Do zítřka by se nám mělo podařit udržet její totožnost pod pokličkou, takže si s nimi promluvíme hned ráno.“

„Mají tu byt,“ řekla Peabodyová s pohledem na příruční počítač. „Ale hlavní sídlo mají ve Florencii. Bratr oběti bydlí v Římě.“

„Kolik je sakra hodin v Itálii?“

„Ehm.“

„To je fuk. Podívám se na to, až dorazím domů.“

Eva otevřela dveře auta. McNab vzadu popíjel limonádu.

„Mám pro vás pár záběrů na tu černou mikinu, Dallasová. Zkopíroval jsem vám je na domácí počítač. A taky jsem označil pár záběrů tý červený bundy. V červený bundě si nedával záležet na tom, aby mu nebylo vidět do obličeje.“

Předklonil se a podržel příruční počítač mezi sedadly, aby se mohly podívat na znehybněný záběr na displeji.

Cobbe stál mezi ostatními diváky, palce zaháknuté v předních kapsách kalhot. A samolibě se culil.

„Ztrácí se ze záběrů a zase na nich objevuje. Rozhodně ví, kde jsou kamery a kde maj slepý úhly. Když jsem použil jeho obličej nebo i jenom popis bundy a kalhot, dokázal jsem ho sledovat, pokud byl zrovna v záběru. Poslední je z půl jedny ráno.“

„Dobrá práce. Vysadím vás doma. Peabodyová, jestli je rodina oběti v New Yorku, sejdeme se v jejich sídle v osm ráno. Ozvu se vám. Jestli jsou v Itálii, vyřídím to videofonem a sejdeme se v márnici. Ráno se spojte s hospodyní a ať přijde na ústředí. McNabe, zjistěte z videofonu oběti, co se dá.“

„Dallasová, v rychlosti jsem proklepl toho Cobbea. Jedna zpráva je horší než druhá.“

„Povězte o tom Peabodyové.“

„Tween je taky darebák.“ Peabodyová si poposedla a ohlédla se na McNaba. „Jiný typ, ale darebák.“

„Povězte o tom McNabovi.“

Eva zastavila na rohu poblíž jejich bytu. „Vystupte si. Přesně v osm, Peabodyová, na jednom nebo na druhém místě.“

„Rozumím.“

„Jo, a v AutoChefovi máte šest různých druhů čipsů,“ podotkl McNab, když se vysouval ze sedadla.

„Super. Jděte.“

Jakmile se zabouchly dveře, Eva se rozjela. Ještě se podívala do zpětného zrcátka a zahlédla, jak se ti dva při chůzi drží za ruce.

A vnitřek auta teď páchl solí a cukrem. Otevřela okna, aby vyvětrala, ale napadlo ji, že by si sama dala něco sladkého. Z palubního AutoChefa si objednala pepsi a zadala prověřování Lorcana Cobbea.

To ji zaměstnalo na celou cestu domů. Ten chlap měl působivou sbírku totožností a byl podezřelý ze zločinů, které se uskutečnily během posledních třiceti let.

Začal už v mládí, kdy si vyzkoušel napadení, vloupání, ozbrojené loupeže a týrání zvířat – to je ten nejčervenější z výstražných praporků. Několikrát skončil v pastáku, dokud se v tom, co dělal, nezlepšil.

Eva věděla, že Dublin po městských válkách představoval ráj darebáků – tamější policisté přijímali úplatky stejně lehce, jako dýchali.

Cobbe dostal pár menších trestů: osmnáct měsíců za držení nelegálních zbraní a několik osmačtyřicetihodinových vazeb,

ale nenašla žádný soudem nařízený dohled, žádné psychologické vyšetření ani povinnou terapii.

Jeho matka Morna Cobbeová taky poznala vězení zevnitř, hlavně za nelicencovanou prostituci a držení nelegálních látek. Otec v záznamech uvedený nebyl, ale vysoko na seznamu známých spolupracovníků figuroval jistý Patrick Roarke.

Cobbe se opravdu rozjel po dvacítce: seznam zločinů se rozrostl, ale mělo to háček. Byl jen podezřelý, nenašly se přímé důkazy, svědkové odvolávali výpovědi nebo umírali. V krádežích se buď výrazně zlepšil, nebo s nimi přestal a soustředil se na zabíjení.

Podle mínění řady policejních sborů netrvalo dlouho, než se stal nájemným vrahem.

A teď byl na jejím území. Víc než to, mohl se pokusit vyrovnat účty – ať už skutečné, nebo fiktivní – s jejím manželem.

Projela bránou a pokračovala po příjezdové cestě k elegantní pevnosti, kterou postavil bývalý kluk z dublinských ulic.

Věže a věžičky, parapety a široké kamenné terasy vytvářely na pozadí noční oblohy fantaskní siluetu. Nejlepší ale bylo, že jí vítalo světlo v desítkách oken.

Láska takového druhu, o jakém byla Eva pevně přesvědčena, že lidi připravuje o rozum, jí našeptávala, že by bylo nejlepší, kdyby udržela Roarkea za hradbami pevnosti, dokud ona nenajde Cobbea a nezatkne ho.

A láska – takového druhu, který obnášel nutnost znát, a ano, respektovat osobu, s níž jste spojili svůj život – jí prozrazovala, že se Roarke nejen nikdy neschová, ale že se honu na Cobbea potřebuje přímo účastnit.

Jejího obvyklého odborného konzultanta čekal těžký úkol.

Zaparkovala a vzala si tašku. Ještě před spaním si potřebovala založit nástěnku a složku. Ale prioritu měl i rozhovor s Roarkem.

Aspoň že v domě vládl klid. Ve vstupní hale nečíhal Summerset. Eva odhadovala, že i s ním bude třeba si promluvit, ale očekávala, že to obstará Roarke.

Vystoupala po schodech s vědomím, že ji čekají ještě aspoň dvě hodiny práce, než si bude moct odpočinout. Když ale zabočila do své pracovny, všude stále panovalo naprosté ticho a v Roarkeově sousední pracovně se nesvítilo.

Možnost, že by si šel lehnout, se zdála dokonale absurdní. Ve chvílce nefalšované paniky zalil Evu studený pot: představila si, že tu číhal Cobbe a Roarkea přepadl. Už se rozběhla k domácímu počítači a zvedla ruku ke klávesnici, když do místnosti vešel Roarke.

„Sakra.“ Bylo fyzicky nemožné, aby se jí srdce obrátilo vzhůru nohama, ale teď věděla, jaký by to byl pocit. „Kristepane.“

Jako odškodnění vzala Roarkeův obličej do dlaní a tvrdě ho políbila.

„Taky tě zdravím.“ Pohládl ji po vlasech a opřel se svým čelem o její. „Jsem rád, že jsi doma.“

„Já jsem taky ráda, že jsi doma. Potřebuju kafe.“

„Upozornil bych tě na pozdní hodinu, ale bylo by to zbytečné. Mluvila jsi s manželem oběti?“

„Jo.“ Eva přešla k velitelské centrále, odložila tašku a naprogramovala kávu. „Nestává se tak často, aby se člověk, kterého instinktivně považuješ za podezřelého, hned od začátku choval podezřele.“

S kávou v ruce začala přecházet po pracovně sem a tam. „V domě se nesvítilo a byla vypnutá i venkovní světla u vchodu. Tvrdil, že ho bolela hlava, vzal si prášek a šel do postele hned po manželčině odchodu do fitka. Taky řekl, že jsme se zbláznily a že jeho manželka spí nahoře. V jednom z pokojů pro hosty, aby ho nerušila při té jeho příhodné migréně.“

Ten blbec nedokázal ani předstírat šok a zármutek. Myslím, že se snažil, ale prostě na to nemá. Urazilo ho, když jsme se ptaly na poměr jeho ženy, a poslal nás pryč. Vůbec se nezeptal, jak konkrétně zemřela, kde je nebo kdy se na ni může přijít podívat. Vůbec nemluvil o tom, že to bude muset oznámit jejich synovi a její rodině.“

Opřela se o pracovní pult. „Chlápek, se kterým si užívala, je malíř. Jeden z jeho obrazů měla v salonku. Jediná opravdová emoce, kterou jsem u manžela viděla, bylo uspokojení – na kratičkou chvíli –, když jsem poznamenala, že to je pěkný obraz. Vsadím se, že kdybych tam vešla teď, ten obraz už bude pryč. Zaplatil Cobbeovi, aby ji zabil. Teď to musím dokázat.“ Zadávala se na Roarkea a napila se kávy. „Tvoje znalosti by mi v tom měly pomoci.“

„Doufám, že ano. I přes pokročilou hodinu si budeš chtít založit nástěnku a složku. Já udělám nástěnku – znám tvoje postupy – a zatím ti povím, co můžu.“

„Dobře.“ Zapnula velitelskou centrálu.

Roarke věděl, že Eva dává přednost hmatatelné nástěnce před virtuální, a tak si sedl k vedlejšímu počítači, aby vytiskl fotky.

„Jestli na planetě existuje nějaká zpravodajská agentura, která nezná Lorcana Cobbea, ještě jsem o ní neslyšela. Svoji profesi většinou vykonává v Evropě, ale několikrát vyrazil za zakázkami do světa. Nemá žádnou stálou adresu, nebo přinejmenším žádnou známou. Určitě má doupata, kam si zalézá mezi zakázkami, a ta doupata budou docela luxusní. Vždycky stál o přepych a se svými výděly si ho může dovolit.“

Eva se zarazila a ohlédla se na manžela. „Vystopoval jsi jeho honoráře?“

„Konkrétně ne, ale když se podíváš na vraždy, z kterých je v posledních zhruba patnácti letech podezřelý, všechny oběti souvisejí s bohatými, prominentními osobami. Člověk nepodřízne těhotnou přítelkyni řeckého viceprezidenta – bohatého muže s velkými ambicemi – za pár drobných.“

Eva přimhouřila oči. „Tohle jsem nenašla, když jsem ho prověřovala, a mělo to na mě okamžitě vyskočit.“

„Použil jsem neregistrovanou výbavu. Ten politik měl dost peněz a vlivu, aby to v Řecku nikdo neřešil, ale Interpol se o ten příjem silně zajímal. Možná nebudeš moct použít něco z toho, co jsem našel nebo co teprve najdu, ale potřebuješ to vědět.“

To je hodně tenká hranice, pomyslela si Eva. Budu muset našlapovat opatrně. „Dokážeš najít Cobbeovy účty?“

„Najdu je.“

„Myslíš, že přijal zakázku v New Yorku, protože tu jsi ty?“

„Ne, to si nemyslím, jinak by si proti mně něco začal, aniž by se mi ukázal.“

„Ale ukázal se ti.“

Roarke se ohlédl od nástěnky. „Přesně tak. A teď dělám to, co chce. Myslím na něj a bojím se o lidi, na kterých mi záleží. Nakonec ale na to doplatí on.“

„O to se postarám.“

Roarke se na Evu usmál, ale oči měl pořád ustarané. „Povím ti, jak to vidím. Nepochybuji, že se ohledně Tweena nepleteš. To znamená, že Tween má kontakty, které ho mohly doporučit Cobbeovi. Kdy začal ten mimomanželský románek?“

„Vloni v létě.“

„To je víc než dost času. Lidi, kteří si najdou milence nebo milenku, si myslí, že si počínají opatrně a chytře, ale ve skutečnosti to platí jen vzácně. Tween se dozvěděl o manželčině poměru – a nejspíš zjistíš, že si někoho najal, aby mu našel důkazy. Nemůže riskovat rozvod, protože peníze má ona, a rozvod by oslabil jeho postavení v rodinné firmě. Takže se jí musí zbavit.“

„Jo, u někoho jako Tween to vidím stejně. Navíc... tím, že ho podvedla, ho zároveň urazila. Nebude se ptát sám sebe, proč to udělala. Neláme mu to srdce. Ale je to urážka – a navíc s nějakým malířem? O to je to horší. Itálie,“ dodala Eva. „Cobbe pracuje hlavně v Evropě, takže ke kontaktu nejspíš došlo v Itálii.“

„Je to pravděpodobné. Takováhle zakázka je z pohledu profesionálního zabijáka jednoduchá a přímočará, ale klient zdědí značnou sumu, což Cobbe nejspíš započítal do své odměny. Nevěřím, že by přijal takovýhle úkol v New Yorku za méně než milion. To znamená přinejmenším polovina předem. Tak bych viděl jeho základní sazbu, plus uhrazení nákladů.“

Eva souhlasila, protože sama dospěla k podobnému odhadu. Přesto...

„Tak proč nevzal peníze, nesplnil úkol a neodešel? Proč byl ještě v tom parku, když jsme tam přijeli my?“

Roarke si pomalu stáhl pásek z vlasů a uložil ho do kapsy. Při tom nahmatal malý knoflík – Evin šedivý knoflík, který nosil ze sentimentality a pro štěstí.

„Znal jsem ho hlavně jako kluka, ačkoliv jsem si o něm udržoval přehled i potom. Ale jako kluk považoval poldy za pitomce, obzvlášť ty nezkorumpované. Ne že bys tehdy v Dublinu takových našla hodně. Tehdy často potvrzoval klíšé o tom, že se pachatel vrací na místo činu. Bavilo ho pozorovat poldy a kochat se vlastní nadřazeností. Kdykoliv ho zatklí, byla to vždycky chyba někoho jiného.“

„Tvoje?“

„Nejednou.“ Tentokrát se úsměv rozšířil až k jeho očím. „A nejednou se v tom nemýlil. Kdysi jsem znával jednoho kluka, nebyl to kamarád, prostě kluk, kterého jsem znal. Vydělával si zpěvem na ulici. Moc toho neměl, ale patřil mu pes. Malý chundelatý pes, co uměl pár cviků a pomáhal tomu chlapci něco vydělat. Cobbe mu jednou chtěl ukrást peníze z klobouku a ten pes ho pokousal do krve a zahnal ho.“

„Hodnejš pejšek.“

„Byl hodný, ale jen dokud se Cobbe nevrátil a nerozsekal ho na kousky. Pak se chvástal, že zabil psa, který mohl vážit tak čtyři kila, pokud byl zrovna nasáklý vodou po dešti. Můj otec to považoval za dobrý vtíp.“

„Napráskal jsi ho.“

„Ano. Ten kluk se psem byli stálou součástí Dublinu, oblíbení dokonce i u strážníků. Takže informace o tom, kdo psa zabil, přiměla poldy – ty, kterým nebylo všechno jedno –, aby se vypravili za Cobbem. Měl u sebe psí uši jako trofej, čili to pro něj nedopadlo dobře.“ Roarke pokrčil rameny. „To je ale teď vedlejší.“

„Ne, i takové věci jsou důležité pro vyšetřování.“

„Každopádně má a vždycky měl rád ostré nástroje a nejspíš ho náramně baví sledovat, jak policie obhlíží jeho